

צעירה ילידת מארוקו, בלי פרוטה בנים, כתבה, ביימה והפיקה סרט מפתיע בעדינותו

כמעט במחירת. תקציב לא היה, מספרת מישל, אחרי שקיבלתי תקציב קטן מן הוועדה לעידוד הסרט הקצר, התחלתי להסתובב בכל מיני חברות ומוסדות. כולם סירבו. הם לא אמרו לי שזה בגלל הנושא של הסרט, אבל גם לא נתנו הסבר אחר לסירוב. עד שלבסוף הגעתי לאשה ישראלית מבוגרת, שתרמה לי כסף שהספיק כריק לגמור את הצילומים.

זיכרונות ממארוקו

הציוות עבד כולו בהתנדבות. וכשנגמרו הצילומים, עברה מישל כמשך שלושה חודשים לילה לילה במעברה בירושלים, שהעמידה לרשותה שולחן-עריכה, כעבור שלושה חודשים אול התקציב, ומישל נאלצה ללכת לעבוד כמה חודשים נוספים, כדי לחסוך עוד כסף, שיספיק לה לגמור את הסרט.

שנה אחרי שהתחילו הצילומים יכלה מישל לחתום על המוגמר ולחפש

בקשת עזרה יומה, הבחורה היהודיה, השקנית אורלי זילברשץ, בקטע מהסרט שבו היא מבקשת עזרה מן המרצה של חברה, ראף. המרצה הוא הצייר הירושלמי אריה אזן.

הלהיץ של

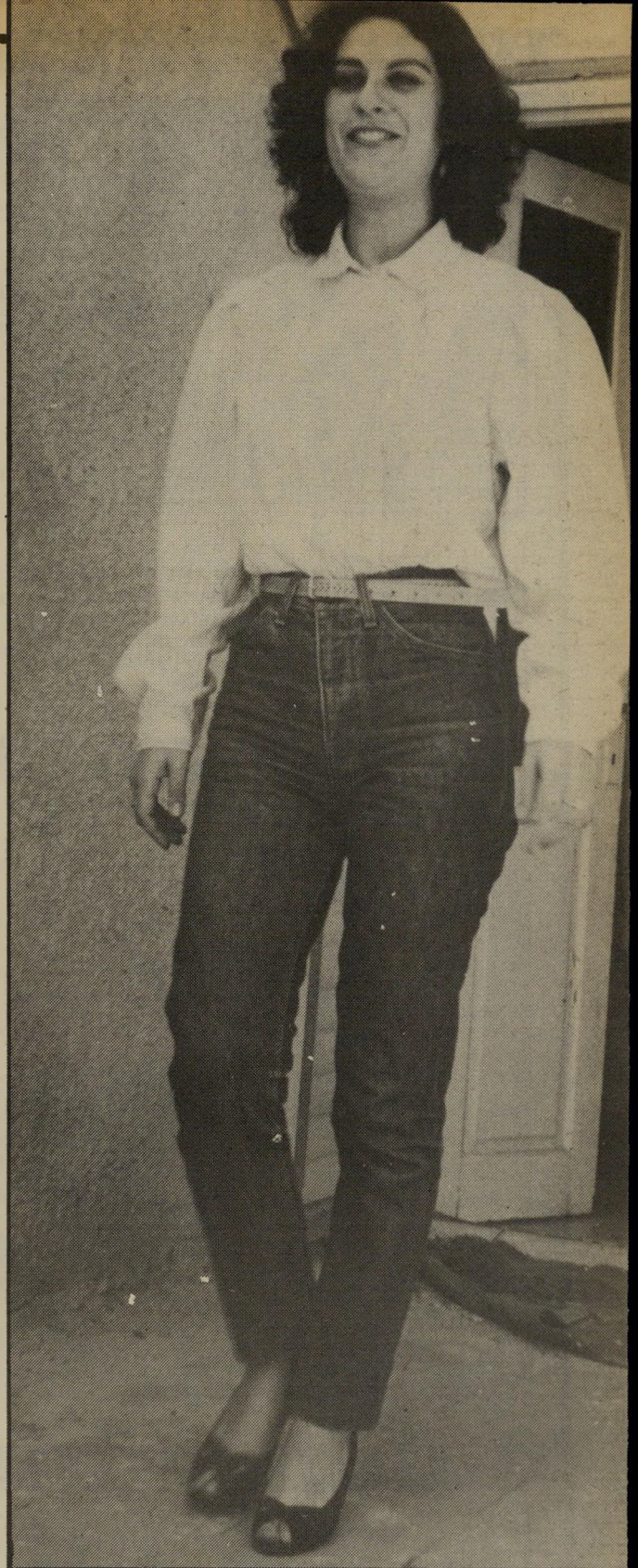
נאהבים—הוא ערבי והיא יהודיה. השניים, חברי טובים של מישל, הם שחקנים מיקצועיים והס-כימו להופיע בסרט בהתנדבות, ללא תשלום.

ערבי ויהודיה מישל אוהיון (במרכז) עם מחמוד אסי ואורלי זילברשץ, השחקנים הראשיים בסרט. המגלמים זוג

את השפה ולא הבינה מה מדברים בכיתהספר. החינוך בבית היה מאוד ציוני — פטריטי, לדבריה — אך בגיל 16 התחילה להיות מודעת יותר לנושאים פוליטיים והלכה שמאלה. אחרי השירות הצבאי עברה לתל-אביב והתחילה ללמוד קולנוע באוניברסיטה. "זה מריום שכולל את כל התחומים — כתיבה, כושר-אירגון, עבודה עם אנשים, יכולת התבטאות, העברת מסר. זה מריום שכני ויצירתי — צירוף שלא קיים בתחומים אחרים."

"אבא היה פעיל עליה, וזה לא היה ליגאלי שם. כך שאין לי זיכרונות טובים במיוחד." בבית מישפחת אוהיון דיברו צרפתית. הם היו מזו היהודים האמריים בעיר וגרו מחוץ למלח (הגיטו). הם היו מאוד עשירים, עם שתי עוזרות ומטפלת לארבעת הילדים. אבל מישיצאו משם ועלו לארץ, מתוך ציונות, איברו את כל רכושם והגיעו ארצה הסריכל. המישפחה הגיעה לנתניה ואחרי שנה עברה לירושלים. מישל זוכרת את חבלת-הקליטה בארץ, כאשר לא ידעה

מקום להקנותו. היא מרצה מאוד מן התוצאה: "אני הכרימבסוטית מזה שנכנסו 95 אחוז מן החומר המצולם!" מישל גרה בדירה קטנה בקומת-גג בדרום תל-אביב. החדר מרוהט בפשיטות. מדפי הספרים עמוסים בספרות על קולנוע, בעברית, באנגלית ובצרפתית. היא צעירה נמרצת, ואינה כוחלת בשום עבודה הקשורה בסרטים. מישל נולדה בקובלנקה שבמארוקו ב-1960, ועלתה לארץ בגיל 5, ביחד עם מישפחתה. "אני זוכרת רק טראומות ממארוקו", היא אומרת,

הסרט הבא מישל אוהיון (למעלה) כותבת כבר את התסריט לסירטה הבא. שיספר על חבלי הקליטה של מישפחה מארוקאית בארץ. סירטה הראשון היה על שחקן ערבי.

מישל אוהיון (24), צעירה ירושלמית, שכתבה, ביימה והפיקה את הסרט, עמלה קשה כדי להשיג מימון לתסריט שאינו מיסחרי במיוחד, וקהל הצופים הפוטנציאלי שלו בארץ הוא קטן מאוד. "קשה להאמין שהטלוויזיה הישראלית תקנה סרט כזה להקרנה", אומרת מישל בצער, "למרות שהייתי רוצה מאוד להציג את הסרט בטלוויזיה וישראל אותו כמה שיותר אנשים בארץ."

הנושא פרובלמטי מדי לרשות ממלכתית, ולכן לא מאפשרים הקרנתם של סרטים כאלה על המסך הקטן בארץ, ומאלצים את היוצרים הצעירים ללכת ולרעות כשרות זרים, כדי להחזיר לעצמם את ההשקעה האדירה הכרוכה בהפקתו של סרט. באין ברירה ובאין בימות בארץ, צריכים הבימאים לפנות לטלוויזיות זרות באירופה ובארצות-הברית.

סירטה של מישל אוהיון, כמו רוב הסרטים הישראלים הקצרים, נעשה

בלש פתח את הרלת כבעיטה ופרץ אל תוך הדירה הקטנה. יומה, שהתעוררה מרעש הפריצה, קפצה בכלה והתיישבה על המיטה, כשהיא מנסה לכסות את עצמה בסריג. הבלש העיף מבט מהיר סביבו ושאל את יומה בתוקפנות: "איפה ראף?" אחרי-כך התברר, כי כוחות-הביטחון קיבלו מידע, שלפיו חשוד ראף בהשתייכות לחוליה המתכננת פיגוע. ראף נעצר עוד באותו היום, לעיניה הנרהמות של יומה. מרגע זה התחיל מסע-היסטוריים של הוג הצעיר, שנגמר בפרידה, מכורה הנסיכות.

יומה היא צעירה ישראלית, יהודיה, סטודנטית באוניברסיטה בירושלים. ראף, צעיר בן כפר בשטחים הכבושים, ערבי, לומד גם הוא באותו מוסד. השניים התאהבו ועברו לגור יחד, עד למעצרו של ראף. זוהי תמציתו של סרט ישראלי קצר (52 דקות) בשם לחץ, שנושאו פוליטי עכשווי, על יחסי יהודים וערבים בישראל של שנות ה-80.